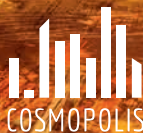

DEBUTOVÝ ROMÁN
OCENENÝ LITERÁRNOU CENOU
PREMIO CAMPIELLO

Bernardo
Zannoni

Moje šialené nápady

Preklad Mária Štefánková

The logo for Cosmopolis, featuring a stylized bar chart with five vertical bars of varying heights above the word "COSMOPOLIS" in a bold, sans-serif font.

COSMOPOLIS

**Bernardo
Zannoni**

**Moje
šialené
nápady**

Upozornenie pre čitateľov a užívateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť re-produkovaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EÚ a použitie tejto knihy na tréningovanie AI sú bez súhlasu nositeľa autorských práv zakázané.

Bernardo Zannoni

Moje šialené nápady

Vydala GRADA Slovakia s. r. o. pod značkou Cosmopolis

Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1

www.grada.sk

Tel.: +421 2 556 451 89

ako svoju 240. publikáciu

Z talianskeho originálu *I miei stupidi intenti*, vydaného vydavateľstvom Sellerio Editore, Palermo, v roku 2021, do slovenčiny preložila Mária Štefánková.

Redakcia Marcel Melicher

Jazyková korektúra Anetta Letková

Spracovanie obálky Adrián Macho

Grafická úprava a sadzba SOFT DESIGN, s. r. o.

Zodpovedný redaktor Marcel Melicher

Vydanie 1, 2024

Počet strán 224

Tlač FINIDR, s. r. o.

Copyright © 2021, Sellerio Editore, Palermo

Slovak edition © GRADA Slovakia s. r. o., 2024

Translation © Mária Štefánková, 2024

Cover design and illustration © Adrián Macho, 2024

ISBN 978-80-8090-757-0 (ePub)

ISBN 978-80-8090-756-3 (pdf)

ISBN 978-80-8090-755-6 (print)

Venujem L.

Čoskoro sa znova uvidíme;
už sme sa stretli.

I.

Zima, naša mama

Môj otec musel zomrieť, lebo bol zlodej. Tri razy bol kradnúť na poliach sedliaka Zòa, a ten ho na štvrtý raz dostal. Strelil mu do brucha, vytrhol mu sliepku z papule a potom ho na výstrahu priviazal o stĺp v plote. Takto otec nechal svoju družku so šiestimi mláďatami samu, uprostred zimy a snehu.

Počas tej búrlivej noci sme všetci spolu z veľkej posteľe pozorovali našu mamu, ako zúfalo lamentuje v kuchyni v slabo osvetlenej nore s nízkym stropom.

„Dofrasa, Davis, dofrasa!“ plakala. „Čo si teraz počnem? Ja nešťastná kuna!“

Sledovali sme ju mlčky a túlili sme sa k sebe, aby nám bolo teplejšie. Po pravej strane ležal môj brat Leroy a z druhej strany Giosuè, na ktorého sa už vôbec nepamätám. Musel zomrieť

krátko po narodení, možno ho pridusila naša mama, keď si chcela trochu oddýchnuť.

„Ty darebák, ty nešťastník!“ nariekala. „Kto teraz vychová tieto siroty?“

Prvé dni života to bolo veľmi fajn. Potichučky som si dýchal pod prikrývkami a potom som vkĺzol do živého sna. Bol som krehký a zároveň silný, ukrytý pred svetom, a čakal som, kedy vyjdem von.

„Kto ich vychová? Kto ich vychová?“ plakala mama. Potom podišla k posteli a natiahla sa tak, aby sme jej dosiahli na brucho. Vo chvíli som to zacítil a mocne som sa prisal. Moji ostatní súrodenci sa hneď trochu poharkali. Leroy bol najväčší a správal sa násilne a sestry Cara a Louise držali spolu. Najmenšieho Otisa sme často vytlačili.

„Kto ich vychová? Kto ich vychová?“ opakovala naša mama. Občas sa mykla od bolesti, keď ju niektorý z nás prisilno pohryzol. Giosuè nehybne vykúkal spod jej kožucha.

V noci nás opúšťala a hľadala si niečo pod zub, cez deň pár hodín spala. Keď niekedy natrafila na niečo vzácne, odišla aj za bieleho dňa a u úžerníka Solomona to vymenila za jedlo. Bola vychudnutá a brucho vláčila po zemi. V snehu ju muselo veľmi oziabať.

„Ticho, deti,“ hovorievala nám, keď sme ju zobudili. A vraievala to aj vtedy, keď nespala.

„Ticho, ticho.“

My sme začínali džavotať. A mrviť sa. Jedného rána Leroy spadol z postele, potom chodil okolo a nevedel sa dostať späť. Zamrzol by, keby sa mama nevrátila. Spomínam si, že predtým, ako ho vložila nazad, na okamih zaváhala, a to sa mi videlo

nepochopiteľné. Možno keby tam bolo ktorékoľvek iné z nás detí, nechala by ho tam. Lenže Leroy bol najväčší a najmocnejší.

Veľmi veľa snežilo, niekedy aj celé dni. Raz nám zavialo vchod do nory a mama celé hodiny prehrabávala cestu von.

„Ticho, ticho!“ kričala na toho, kto sa ponosoval na hlad.

Niekedy sedela v kuchyni a pozerala do prázdna. Oblizovala si fúzy a mlčky vzdychala. Vyzeralo to, akoby sa s niekým rozprávala. Vtedy som ju len bez slov pozoroval. Cítil som, že nie je v pohode, niečo ju znepokojovalo a bála sa. Ani som si nevšimol, že sa mi zatvorili oči, a keď som ich znova otvoril, už tam nebola.

„Nesmiete ochorieť, nemôžem si dovoliť platiť doktora,“ povedala nám raz, keď sme začali loziť po nore. Toto varovanie sme počuli všetci a naozaj, nikdy sme nevyšli von ani sme sa nepribližovali k oknu. Otis ako jediný z nás ani nikdy nezliezol z postele a sestry si ho za to doberali.

„Ty náš drobček Otis. Zlámal by si si krk,“ hovorievali mu.

Leroy chytil do labiek všetko navôkol a ja som to po ňom opakoval. Veľmi sme sa nerozprávali; on vzal nejakú vec, pozrel si ju a vrátil na miesto a ja som spravil to isté. Preskúmal som ju v labkách čo najrýchlejšie, lebo môjho brata už zaujalo niečo iné a ja som nechcel za ním zaosť.

Keď mama niekam išla, odsunula nás bokom. Akoby sme ani neboli v izbe. Keď nás dojčila, všetci sme povyskakovali na posteľ, kde mal Otis, na jeho veľké šťastie, možnosť kŕmiť sa ešte chvíľku pred ostatnými.

„Bolí ma to,“ hnevala sa mama niekedy, keď niektorý z nás ťahal prisilno. Zvyčajne to stačilo ako upozornenie, ale niekedy

nás musela udrieť labkou so stiahnutými pazúrikmi a potom nás vyhrešila.

Boli sme hladní skoro stále a ešte nám bolo aj chladno. V niektoré dni sme ani nezliezli z postele a pod prikrývkou sme bojovali s kŕčmi v žalúdku, navzájom pritisnutí jeden o druhého. Raz ma Leroy zobudil a spýtal sa: „Je ti chladno?“

„Som hladný,“ odpovedal som.

„Aj ja. Mohli by sme zjesť Otisa. Je malý a slabý.“

Ani mi na um nezišlo, že by to mohol byť žart. Jazykom som si prešiel po ostrých zúbkoch, ktoré mi vyrástli v papuľke. Nepovedal som nič.

„Tak ako?“

„Asi ma viac trápi zima ako hlad.“

Skôr než mi odpovedal, vošla do nory mama. Mal som pocit, že som ho svojou zbabelosťou zrejme urazil. Keď som sa najedol, nejakú chvíľu som nemohol zaspať. Vtedy som pochopil ten jemný, obrovský rozdiel medzi mnou a Leroyom: on bol viac zviera než ja. Myšlienka, že si to uvedomil aj on, ma veľmi vystrašila. V každom prípade, ani jeden z nás Otisa nezjedol. Ani Leroy nezjedol mňa.

Raz v noci sa mama vrátila a priniesla veľmi zvláštnu vec. Položila ju na stôl a varovala nás: „Nedotýkajte sa toho. Toto nám zabezpečí jedlo na dlhý čas.“

Počkali sme, kým zaspí, a potom sme to preskúmali.

„To je dámsky šperk,“ povedala Cara. „Malý ľudský poklad.“

Bola to okrúhla vecička, ligotala sa v svetle, krásna, zelenkastej farby. Ako tam ležala na stole, akoby sa potajomky prihovárala každému z nás. Leroy sa odvážil a dotkol sa jej labkou.

„Je to studené,“ poznamenal. „Ako vzduch vonku.“

Aj ja som sa toho chcel dotknúť. Lenže mama to povedala jasne a bál som sa, že sa zobudí. Obával som sa, že keď neposlúchnem, bude to mať hrozné následky, aj keď som si nevedel predstaviť aké. Louise vyskočila na stôl a vzala ten predmet, chvíľu sa naň pozerala a potom si ho navliekla na labku ako náramok.

„To sa nesmie, Louise! Nerob to!“ zašepkala Cora.

„Som krajšia,“ neposlúchla sestru Louise.

„To nie je pravda!“

Aj Cara vyskočila na stôl a vrhla sa na Louisu.

„Mama to zakázala!“

Skúsila jej stiahnuť tú vec z labky, ale Louise sa jej vyšmykla a pohryzla ju.

„Prestaň! Pust' ma!“ S Leroyom sme rýchlo pochopili, že ide do tuhého. V okamihu sme skĺzli zo stola a skryli sme sa v opačnom rohu izby.

„Nie je to tvoje!“

„Daj mi pokoj!“

Predmet im spadol. Suchým prasknutím sa rozlomil na štyri kusy. Z postele to všetko sledovala naša mama. Sestry stuhli tam, kde boli, kým mama sa pomaly zodvihla a išla sa pozrieť na tú katastrofu. Zodvihla úlomky a zahľadela sa na ne.

„Mama...“ opatrne zašepkala Cara.

Bolo to rýchle a presné. Labkou zasiahla tvár našej sestry a zhodila ju zo stola. Louise podskočila a roztriasla sa. Srdce mi bilo ako zvon. Leroy zacítil na kožušine čosi mäkké a zodvihol to, aby zistil, čo to je.

Cara sa rozplakala, my sme sa dívali na zvláštnu bielu a červenú guľku a pochopili sme, že je to oko. Naša sestra si držala

hlavu labkou, potláčala bolesť a po tvári jej tiekla krv. Leroy pustil oko na zem. Na okamih som mal pocit, že ho prehltol.

Mama šmarila úlomky na stôl vedľa Louisy, ktorá sa schúlila do kľbka, aby sa chránila.

„Smradi,“ povedala mama, na nikoho z nás sa nepozrela a vyšla do mrazivej noci.

Na druhý deň ráno som počul, ako sa vrátila. Sadla si do kuchyne a hľadela do prázdna. Vo svetle vyzerala ešte chudšia. Potichu som vykĺzol z postele, ostatní ešte spali.

„Mami?“

Obrátila sa. Pomaly, možno ma začula už predtým. Vyzerala, že sa díva niekam cezo mňa.

„Je to kvôli ockovi?“ spýtal som sa.

Neodpovedala. Nikdy na to neodpovedala.

II.

Havran, hniezdo

Z nory sme vyšli koncom jari. Vietor bol chladný, ostrý, čechral nám kožušky. Pamätám sa na tú chvíľu, keď som vystrčil nos, na explóziu vôní a pachov, z ktorých som sa išiel zblázniť. Bývali sme pod skalou medzi dvoma stromami. Ráno tam bol tieň, podvečer našu noru pohladkalo zapadajúce slnko. Mama nám dala len štyri usmernenia.

„Napravo a za chrbtom je les. Vľavo Tri pramene. Pred vami Zòove polia. Nezapleťte sa do problémov.“

Nedovolila nám, aby sme s ňou chodili. Hneď si všimla, keď sa niektorý z nás vydal za ňou, a zaraz ho odohnala. Leroy jej to veľmi zazlieval. Začal chodiť von sám, na vlastnú päsť.

Odkedy Otis nevládal byť vonku príliš dlho a Cara, oslepnutá na jedno oko, prišla o radosť zo života, trávil som veľa času s Louisou. Často sme sa naháňali.

„Nechytíš ma, Archy!“

Vždy mi ušla. Šuchla sa do kríkov a tam sa skryla. Keď som ju chytil, trochu sme sa kľbčili a hrýzli.

Spolu sme sa držali pri nore a príliš sme sa od nej nevzdávali. Okrem rodiny ježkov o kus východnejšie sme nemali susedov. Zazreli sme ich iba raz, keď sme sa vracali domov. Bývali v kmeni vyschnutého stromu.

„Som pekná, Archy?“

Toto sa ma Louise vypytovala stále. A najmä vtedy, keď sme nerobili nič a len sme mlčky sedeli. Odpovedal som, že áno.

„Aká pekná?“

„Veľmi pekná.“

„Krajšia než Cara?“

„Áno.“

„Aj než mama?“

„Áno.“

Uhládzala si kožušinu a vždy sa pozerala inam, do dialky. Napokon som tomu začal veriť aj ja. Možno preto, lebo sa začali prejavovať moje inštinkty, alebo i preto, lebo keď som jej stále tvrdil, že je pekná, napokon som o tom presvedčil aj sám seba. Faktom zostáva, že pomaly, postupne sa pre mňa moja sestra Louise stala neodolateľnou záhadou.

„Som pekná, Archy?“

„Prekrásna.“

„Ďakujem.“

Ako som len túžil, aby ten jej pohľad, upretý do dialky po tom, ako si uhládila kožuštek, spočinul na mne! Vedel som ju nájsť podľa vône, a keď sme sa kľbčili, túžil som sa k nej a navzájom sme sa hrýzli.

V posteli som sa opieral o Leroyov mocný chrbát a nevedel som, čo má znamenať tá zmena. Premýšľal som, prečo som taký divý, keď som s ňou, a taký mierny a otupený pred spánkom.

Na jar sa nám všetkým polepšilo. Mama nám často nosievala jedlo, takže sme už netrpeli hladom. Niekedy priniesla malé myši, inokedy semenka alebo ovocie. Už nebola taká vychudnutá a kožušina sa jej zasa leskla.

„Budte ticho!“ zahriakla nás, keď sme ju vyrušovali.

Dni plynuli a my sme rástli ako z vody. Papuľky sa nám vyformovali, niektorým začali vypadávať mliečne zuby a kožúšky sa pekne sfarbili. Náš vývoj väčšinu z nás zaskočil a udivoval, no každý to prežíval inak. Náš brat Otis zostal rachitic-ký, nohy ho neniesli. Iba horko-ťažko sa vyštveral na posteľ a sám sa nikam nedostal. Nikto sa oňho nestaral, žil akoby len v tieni našich životov. Keď sme jedli, všetci sme sa mu pozerali do taniera.

„Zomriem, lebo nerastiem,“ vyhlásil raz pri večeri.

Na okamih sme zmeraveli. Aj mama.

„Kto ti to povedal?“ spýtala sa.

„Nikto. Viem to. Môžeš za to ty, mama.“

Dolu vychudnutou papuľkou mu stiekli slzy.

„Je to tak,“ súhlasila. A znova sa pustila do jedla. Aj my. No tanier mu nikto nevzal.

Jedného dňa Leroy priniesol havrana. Ulovil ho pri prameňoch, kde to skúšal celé týždne. Havran bol pekný a nemal jedno krídlo, perie mal vytrhané a rozčechrané, zobák otvorený. Brat mlčky prešiel okolo nás a vošiel do nory. Sadol si k stolu a vyložil naň korisť. Ešte stále mal zrýchlený dych a napäté

svaly, papuľku od krvi a pozorný pohľad lovca. Sedel a čakal, na naše otázky neodpovedal a nedovolil nám priblížiť sa k vtákovi.

Možno preto, lebo sme nemali inú prácu, možno preto, lebo situácia bola taká nezvyčajná, aj my sme si sadli do patričnej vzdialenosti a čakali sme.

V pamäti mi to zostalo ako pekná scéna. Všetci sedíme vnútri a dívame sa na Leroya s havranom, nehybní ako on, ktorý upiera zrak pred seba.

Mama prišla po západe slnka a priniesla nejaké semená. Vošla, zbadala ho a už vo dverách zarazene stuhla. Mlčky na seba hľadeli.

„Čo je to?“

„Večera.“

Mama položila semená na stôl.

„Chceš povedať, že tvoja večera.“

Potom vzala havrana, odtrhla mu hlavu a pustila sa do varenia.

Pri pohľade na Leroya, napchávajúceho sa kusom mäsa, mi prišlo ťažko. Nezávidel som mu ako moji ostatní súrodenci. Pokúšal som sa pochopiť, prečo je môj brat silný, silnejší než ja. Cítil som sa hlúpy. V posteli som jeho chrbát cítil ako nejakú horu a stále sa mi snívalo, že ma loví.

Mama začala Leroya brávať so sebou. Vstávali zavčas a ja som sledoval, ako po malých raňajkách vykľzli z nory. Nerozprávali sa, len čosi prehltli a mlčky sa napili vody. Prinášali viac jedla, takže sme jedávali častejšie. Ak na love našli niečo vzácne, odniesli to predať úžerníkovi Solomonovi a čosi si od neho kúpili. Solomon si značil všetko, čo predal, malou farebnou bodkou. Aspoň sa to hovorilo.

Videl som, ako Leroy dospieva, a naháňalo mi to strach. Čoskoro som aj ja začal vyhľadávať samotu, aby som sa dokonaľoval. Louise to nechápala.

„Kam ideš, Archy?“

„K Trom prameňom.“

„Prečo?“

Vyklázol som von bez ďalšieho vysvetlenia. Keď som jej neodpovedal, nepokúsila sa ísť za mnou. Bolelo ma, že som ju ignoroval, ale môj strach bol silnejší ako túžba byť s ňou.

Pri Troch prameňoch som sa spočiatku ukryl do kríka a čakal som. Vysoko nad stromami občas preletel vták, pri vode sa zjavila nutria, raz aj jazvec.

Ako dni plynuli, striehol som čoraz dlhšie, aj do hlbokej noci. Mama mi nikdy nepovedala ani slovo, keď som sa vracal neskoro: veľmi som chcel niečo priniesť.

Cara s jedným okom stále trčala v okne. Pri návrate som vnímal jej smutnú temnú siluetu, pohrúženú v chmúrnych myšlienkach.

Objavil som hniezdo červienky na vysychajúcej vrbe, kde slnko takmer nedosvietilo. Keď som ho zbadal, vyzeralo opustené. Na druhý deň som zazrel mamu červienku lietať okolo, aby sa presvedčila, že tam nikto nie je, a potom vošla dnu. Za ňou priletel aj otec, potom obaja odleteli, každý inam. Opäť sa vrátili a znova odleteli.

Spal som nepokojne, snívало sa mi, že som sa chytil do akejsi siete. Zobudil som sa s pocitom, že som si vôbec neoddychol, a nehlučne som vyklázol z nory krátko po tom, ako odišli mama s Leroyom. Les sa kúpал v jemnom daždi. V lístí ho nebolo počuť, ale kožuch mi zmáčal veľmi rýchlo. Bežal

som pomedzi stromy a neďával sa okolo seba, nedočkavé a neopatrné srdce ma ťahalo k vrbe, medzi jej konáre.

Hniezdo bolo tam, v polotieni. Dva vtáčiky tam sedeli opreté o seba navzájom a chránili ho ako strieška pred dažďom. Vyzerali, akoby spali. Skryl som sa pod hniezdom a vyčkával som. Po chvíľke som začul, že sa rozprávajú. Ľahučký dážd' neprehlušil ich šepot, tak som počul ich rozhovor. Samička bola vystrašenejšia, hľadala podporu. Myslel som si, že ma zbadala, a v žalúdku som pocítil ľadové zimomriavky. Stuhol som a prestal dýchať, aby som zistil, či je to tak, či ma už odhalili. Napokon samček zatrepal krídlami a kúsok sa posunul smerom k samičke, už bez slova. Mal som dojem, že zasa zaspali.

Ešte chvíľu som počkal. Pripučil som pavúka, ktorý mi chcel vyliezť na hlavu, ale čo najtichšie, a potom som zasa obrátil pohľad nahor. Nemyslel som na nič: celú pozornosť som sústredil na to, čo som mal pred sebou – na tmavý chumáčik nad suchými konárikmi, dva vtáčiky pritisnuté k sebe. Bol som meravou súčasťou sveta, ktorý ma obkolesoval, viac strom než zviera, dokonale nehybný na svojom mieste, striehnuci.

Prestalo pršať. Vtáčiky sa zachveli, potriasajúc hlavičkami. Ona sa znova rozhovorila, on si vytriasal mokré krídla. Láskyplne sa dotýkali zobáčikmi, potom samček odletel.

Samička si vytriasla perie, vyskočila na okraj hniezda a obletela strom jeden, dva, tri razy. Zadržal som dych, rýchlo mi preletela nad hlavou. Po treťom oblete odletela aj ona.

Okamžite som vyskočil a dostal som sa pod vrbu, jedným skokom som sa chytil kmeňa a pomocou pazúrov som sa vymrštil dohora. Pri každom zvislom skoku sa zem vzdälovala, kôra mi zostávala prilepená na labkách, no pokračoval som a na tele mi stáli všetky chlpy. Vybehol som na kmeň a sklúzol

som popri krivom konári a potom ešte vyššie, na krátku tenkú halúzku. Necítil som námahu ani svoj hlboký pravidelný dych, a už vôbec nie bolesť v pazúrikoch zaseknutých v dreve. Bol som len tým, čo som videl a čo som robil, zviera duchom aj najhlbším inštinktom.

Prask.

Zastavil som sa. Polovica konára, na ktorom som stál, sa podo mnou odlomila. Jemne sa kníšuc som so strašným pocitom očami hľadal hniezdo.

Bolo blízko, spletené z vetvičiek, zo zeme som ho nevidel tak jasne. Labky mi zneisteli, po chrbte mi prebehli slabé zimomriavky. Každým rozhojdaným krokom som strácal rovnováhu; priblížil som sa ešte o kúsok a natiahol som sa k ďalšiemu konáru. Chytil som sa ho prednými labkami a preskočil som naň. Na konci tohto visiaceho mosta bolo hniezdo. Nezachytil som úžasný výhľad, ktorý sa odtiaľ núkal, ten kúsok sveta, ktorý si vychutná iba ten, kto vie lietať. Ešte teraz to ľutujem. Namiesto toho som sa díval do hniezda dvojice vtáčikov s ich zázrakom, a tým boli tri modrasté vajíčka.

Dlho som sa na ne pozeral a pritom som dychčal. Oči mi žiarili radosťou a prvý raz som na čosi pomyslel: na návrat k matke.

Jedno som vzal a preskúmal som ho. Bolo teplé.

Leroy ulovil havrana, ja tri vajíčka červienky. Bol som dospelý.

Prask.

Nerozhojdal som sa, okamžite som sa zviezol nadol. Keď som si uvedomil, kde som, vajíčko som ešte držal pred sebou. Pustil som ho, aby som sa vykrútil, a pohľad som vrhol na druhú stranu, ale nič mi to nebolo platné.

Chrbtom som narazil na konár, potom na ďalší a odrazil som ho. Rýchlo som padal na zem a horko-ťažko sa mi podarilo obrátiť na všetky štyri. Doslova som sa rozpleštil na zemi.

Vykríkol som od bolesti, na jazyku som zacítil trpkú chuť krvi. Zovrelo a skrútilo mi žalúdok, až som sa rozkašľal, a usiloval som sa nadýchnuť s očami plnými slz. Prvé, čo mi strach kázal, bolo vstať a ujsť, no spravil som sotva dva kroky a znova ma hodilo na zem. Prudká bolesť v pravej labke mi bránila v pohybe a zahmlila mi zmysly. Mlčky som znehybnel.

Vedľa mňa ležalo v žltej mláčke modrasté vajíčko, ktoré bolo predtým mojou trofejou. Vzápätí sa tam s tichým šuchnutím zosunulo celé hniezdo. Pri pohľade na tú katastrofu som mal hlúpy pocit; rovnako som sa cítil, keď som videl Le-roya konzumovať havrana.

No spomenul som si aj na tie dva vtáčiky a hneď som mal naponáhlo. Vstal som, no nevedel som, ako prenášať hmotnosť na ľavú labku. Zopár krokov som odkrival a zistil som, ako sa hýbať s čo najmenšou bolesťou.

Dážď zhustol a zosilnel, keď som už bol odtiaľ ďaleko. Zastavilo ma hlasné zahrmenie. Mysľou som sa vrátil k vrbe, k zničenému hniezdu, k dvom zúfalým vtáčikom. Keď hrom doznel, kríval som cez les ďalej.

„Čo ti je?“

„Nič.“

„Čo sa ti stalo?“

„Spadol som. Zo stromu.“

Moji súrodenci sledovali mamu, ako mi stláča labku. Ja som privieral oči a škrípal zubami, lebo stláčala silno.

„Ty idiot. Hlupák.“